

מוזות

מדור לאמנות ■ המדרשה להכשרת מורים לאמנות ■ העורכת: דורית קדר

מוזות ב"עתון 77" תעסוקנה באמנויות הפלסטיות בהרחבה ערכית. הן תפתחנה שערים לדיציפלינות קרובות העשויות לשפוך אור שונה. הן תרצינה לשמש במה חיה אשר תקיים את המוזות הנוכחיות והמוכרות ואת אלה הקיימות שאינן מוכרות. הן אף תשאפנה לעורר מוזות פוטנציאליות הרובצות להן על הפתח בוששות לפרץ. מוזות שואפות להקים במה רעיונית שעל קרשיה יבואו בדברים ודימויים מסות תאורטיות, תערוכות בארץ ובחור"ל, ראיונות ותיזות מקוריות. במה זו תהא סינטזה שבה ישולבו התאוריה עם המעש. סקירת תערוכות, לדוגמא,

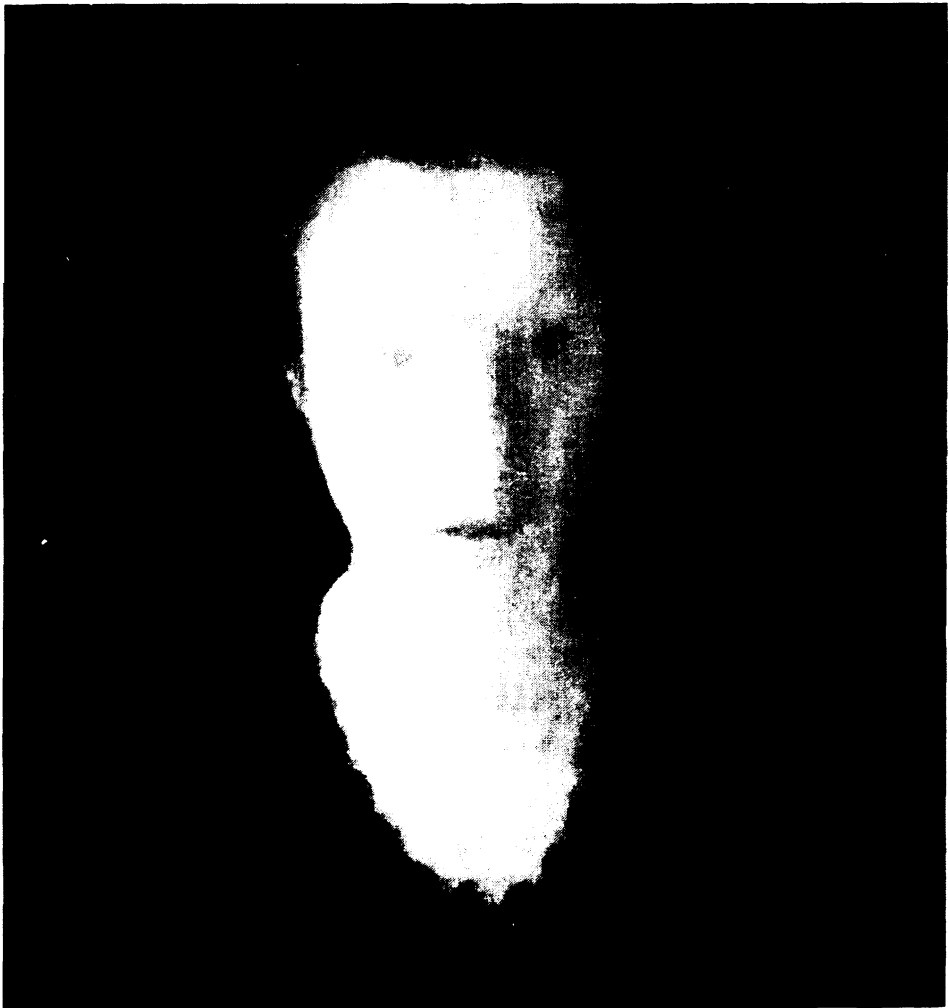
תמוקם במסגרת נרחבת יותר של תולדות האמנות וזאת על מנת לספק את המידע השוטף כמו גם להרחיב את הידע התאורטי. המידע השוטף מבוסס על דרך ראייה באמצעות העין החיצונית בעוד שהעין הפנימית תדע לקשור את הקצוות באמצעות התאוריה שנלמדה והוטמעה בצורה נכונה. מוזות, על כן, שמות להן כיעד לפתח את דרך הראייה ואת דרך החשיבה וליצור סינטזה בין ראש עין ולב ובכך לתרום חלקה להיבט החינוכי של הבמה. מוזות תפתחנה לרווחה שערים לפלורליזם של תכנים ודרכי עשייה של יצירות אמנות לשמן ולהוות בבואה נאמנה להתרחשויות בארץ הן במסד האמנותי והן מחוצה לו. הן תרצינה למלא חללים ריקים בתחום האמנויות (קרמיקה, אומנות, מוזאולוגיה) ומחשבת האמנות (הגות, חינוך לאמנות, אסתטיקה) תוך כדי שמירה על סגנון מעמיק אך לא מעורפל מרכב מהיבט תכנים אך לא מהיבט צורני וחינוכי. מוזות שואפות לחדור לגרעין, למהויות תוך וויתור על קליפות ונוצות מושאלות. מוזות כשמן תגשמנה את יעדן אם יעלה בידן לנשוף בהלוך הרוחות, להתסיס את המוחות, לחדד רגישויות ולהמריץ וליילד את היצירתיות. הננו להזמין את קהל קוראינו כמו את תלמידי המדרשה לאמנות ברמת-השרון המסופחת לבית-ברל להורים אלינו רעיונות, הצעות, חמר ובעיקר - אנרגיות חיוביות ומעורבות אישית. ■

אדווין סלומון מקצוות הבד התחתון מזדקרות החיות הגדולות, מופיעות מתוך רקע בלתי מוגדר. זהו רקע התת-מודע, בסיס המיתוס, זהו זרע האונות מבעבע חיים ומרמז על מוות זה הנוכחי שנדון להעלמות: החוסן שיכחד. ■

שלמה ויתקין חמר שנלקח מקורי חלומות חצה את הבד וייסד מלכויות של תצורות הניחנות בסבירות רציונלית חלקית וביצירות ספונטנית על מנת לברוא הרמוניות רוטטות. ■

יאן ראוכוורגר דמות ששמלתה כמעט ונטמעת בתוך הרקע. נוצתיות השער כמו קצוות מחשוף הבד מעלים אפרוריות מעודנת. אותם האפורים נובעים ענוגים בקווי השפה הרופפים. אישוני העיניים ומהססים בהגיעם אל הגבות הנחיריים וסממני הלחיים. בעצם הם באו להדגיש את לובן המצע. ■

עוז אלמוג הנה הוא פושק שתי רגליים גרמיות, הזרוע האחת נתונה מעל לראש. מגלה שער בית שחי מתפרע השניה - כמו אחת הרגליים - שמוטה כלפי מטה. הגוף כולו - על אף סממני הרפיון - מרמז על דריכות הרוח: על אמירה שקובעת ללא שמץ היסוס - שדיוקן עצמי זה הנו בבואה של משהו המתעקש להתקיים במלוא מובן המושג. ■